



BOODSCHAP
AAN DE JEUGD VAN SURINAME EN DE
NEDERLANDSE ANTILLEN
VAN
H. M. KONINGIN JULIANA
1955

SAMENVATTING VAN DE REDEVOERINGEN GEHOUDEN VOOR DE JEUGD IN SURINAME EN DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Willemstad, 19 oktober 1955, Oranjestad, 22 oktober 1955.

Paramaribo, 5 november t 955

WIJ zijn hier gekomen niet alleen om jullie en alle anderen hier te bezoeken, maar ook, omdat er iets nieuws is: de zelfstandigheid van jullie land.

Zelfstandigheid is iets waar iedereen heel veel waarde aan hecht. Ik ook. En dat wat elk van jullie voor zich wenst te bereiken, is zeker ook zelfstandigheid.

Alles groeit voortdurend. Jullie groeien nog lichamelijk, maar innerlijk doen alle mensen het, en de wereld ook.

Wij weten niet wat de toekomst brengen zal, maar, wat ons betreft, wij moeten er alles op zetten om er iets goeds van te maken, ~ iets nieuws, ~ zeker iets beters dan voorheen.

Als er gevraagd wordt: wat is je land, je volk, wat zal dit land van zichzelf maken, dan moet men eerst weten: hoe ben jij, en wat gaan jullie allemaal samen van jezelf maken. Dus als men vraagt: hoe zal dit land zijn, moet men meteen verder vragen: hoe zullen jullie zijn? Aan je daden zal men je kennen. Want je gedachten blijven verborgen, al hebben zij kracht. Je woorden zijn vaak nog maar voornemens en plannen. Je daad bewijst pas wat je waard bent, en je wil is de motor van je daad.

Toen je in de wereld kwam, was het als-het-ware of je in het water geworpen werd zoals een steen. Golven, in de vorm van cirkels, ontstonden er dicht om je heen, en in steeds wijder kringen; zoals dat, wat er van je persoon uitgaat. Je moet leren zwemmen, en goed ook. Merk je, dat je het gaat kunnen, hoe zelfstandig voel je je dan ineens. Ieder ontwikkel je zo een eigen stijl van zwemmen, zoals niemand anders heeft.

Ieder mens is anders dan ieder ander; hij is uniek en onvervangbaar. Wie je ook bent: in de eerste plaats ben je mens, en anders dan alle anderen. Dat is je roeping op aarde: van je mens-zijn iets te maken. Voor jou ligt een opdracht klaar, speciaal voor jou, die geen ander kan vervullen, en die zich voor je ontrolt, naarmate je leven zich ontplooit. Die taak is niet hetzelfde als je werk, maar hoe je in je werk bent, wat je van jezelf maakt, hoe je ziel groeit. Vaak heeft die groei-pijn, dan groeit hij hard, want tegen de moeilijkheden in ontstaan de waarlijk grote dingen. De grootste in het mensenleven ontstaan in de gróóste moeilijkheden. Nooit zal je ziel groeien als hij zichzelf als middelpunt beschouwt, ~ als men zichzelf dient. Dat gebeurt pas als men een ander dient.

Je kunt speciaal in jullie land leren hoe verschillend mensen kunnen wezen, en, als je even dieper kijkt, hoe waardevol iedereen kan zijn. Ondanks het feit, dat alles steeds verandert, zijn er waarden in het leven, die voor iedereen, en te allen tijde, en overal gelden, en die ieder raken, die ieder heilig moeten zijn. Jullie eigen gevoel - duidt je die aan. Ik zou daar verder op in kunnen gaan en over God spreken, maar dat vind ik op deze plaats te persoonlijk en voor ieder afzonderlijk te intiem. Je leert die eeuwige waarden dieper en hoger zien naarmate je ze meer en langer toetst aan het reële leven.

Het leven met anderen samen is gemeenschap, dat is elkaar steunen en samen iets opbouwen. Iedereen is lid van een gemeenschap, van zijn gezin, van allerlei kleinere en grotere groepen, van een vox, een volk, en tenslotte deel van het menselijk geslacht. Ieder gezin, iedere groep of gemeenschap, groot of klein, is anders dan iedere andere, dus uniek en onvervangbaar, net als ieder mens, en komt in contact met andere groepen, zal het daarmee moeten vinden en ze tot steun zijn, wil het goed gaan. Ook groepen moeten samen iets op kunnen bouwen. En wat niet mag voor de mens, mag ook niet voor de gemeenschap. Egoïsme voor eigen kring is even verwerpelijk als voor jezelf.

Ook een gemeenschap is iets levends en groeit voortdurend, uiterlijk misschien, maar innerlijk zeker, want anders is hij dood, evenals de mens, die innerlijk niet meer groeit. Laat het verleden je nooit een

blok aan het been zijn. Alle traditie is gedoemd geleidelijk te verdwijnen, behalve die van de voortdurende vernieuwing en verjonging .-• die van de scheppingsdrang. Jullie wonen in een land van de toekomst. Maakt er van wat je kunt. Zoals van jullie persoonlijk, wordt ook van jullie samen, als land, verstandige, bewuste zelfstandigheid gevraagd.

De vraag: wie ben ik, plus het antwoord: wees je zelf, is een gedachte die juist in deze tijd de volle kans krijgt om zich te ontplooiën. Want we leven in een tijd, waarin de techniek steeds nieuwe veranderingen brengt in het leven van alle mensen. Ik bedoel daarmee, dat dankzij de techniek de grenzen kunnen worden verlegd van die van het eigen land naar de einden der aarde toe, en zo de hele wereld kunnen gaan omvatten.

Vroeger kwam men weinig buiten zijn eigen land. Nu kan men met het grootste gemak overal heen reizen, of althans lezen over, of luisteren en ook kijken naar wat daar gebeurt. Meer en meer wordt de wereld één groot geheel. Opvallend is, hoe de jeugd, in welk land dan ook, ervan doordrongen is, dat de wereld moet veranderen, volgens hun idealen en verwachtingen. De jongeren willen vooral graag zoiets doen als de grenzen verwijden - niet vernauwen. Daar ze dit overal willen, ontmoeten ze elkaar ook graag, en begrijpen elkaar gauw, zoals vrienden dat doen.

Er is een ingeboren belangstelling van de jeugd voor de jeugd in andere delen van de wereld. 't Is hoopvol, als de nieuwe generatie zó begint, met die belangstelling die leidt tot eerlijke vriendschappelijkheid ~ 't is één schrede op de lange weg naar 't verre ideaal van de broederschap aller mensen.

Er zit vaart en veerkracht in de jongeren om te beginnen wat nieuw en beter is r-• waar het oude zijn tijd en nut heeft gehad. Ze kunnen hoopvol de komende tijden tegemoet zien r-• want daar ligt die wonderbaarlijke techniek voor hen klaar .-r die nog steeds groter mogelijkheden gaat bieden voor hun aller levens hier op aarde. Die kan de grote mogelijkheid gaan betekenen voor iedereen en voor allen, door opbouw, en door 't openleggen zowel van jullie land als van de hele wereld.

Tot voor betrekkelijk kort wisten de mensen zich geen raad, omdat de nieuwe ontwikkeling van wetenschap en techniek in strijd met hun godsdienst scheen te zijn. Dit duurde totdat men de grenzen van de wetenschap in het oog had gekregen: die zijn daar, waar het gebied der religie begint, ~ en men boog zich eerbiedig voor wat nog boven ons begrip uitgaat. En meteen ontdekte men, dat het eigen terrein van de wetenschap nog oneindig groot is. Wetenschap of techniek kunnen echter tegenwoordig niet langer meer de menselijke geest op hun terrein gevangen zetten en er de baas over spelen. Want ze hebben maar zóveel van de waarheid in pacht, en niet meer. Vorige generaties tobden daarover, het was hun een dagelijkse last. Dat maakte het zo moeilijk voor hen. om hun geest te laten uitwaaiëren, om zomaar mens te zijn met hoofd en hart tegelijk.

De techniek liet toen ook nog niet toe dat men door snelle middelen van vervoer andere mensen kon ontmoeten in welke hoek van de aarde dan ook, zodat zij ook daardoor van minder ruimte en vrijheid hebben genoten dan wij nu.

Zo kan dus het koude woord „techniek” worden getransformeerd, en een unieke mogelijkheid gaan betekenen voor iedereen en voor allen. Voor het openstellen van alle grenzen. Voor opbouw.

Zo kan de techniek de verbindingsstroom worden, die jullie de kans tot contact biedt, overal. Zo zal zij jullie levensbestaan een rijkdom van ervaringen verschaffen, die je op korte termijn een schat van kennis biedt. Juist de nieuwe contacten in de wereld zal ze maken tot nieuwe mogelijkheden om anderen te ontmoeten. En juist deze ontmoetingen dienen om elkaar te helpen, te begrijpen, te steunen in het vormen van een nieuwe wereld.

Misschien denken de meisjes: dat over die koele techniek is meer voor de jongens gesproken. Ik denk aan de vrouwelijke verlangens naar kunst en schoonheid. Daar hebben vrouwen altijd behoefte aan gehad, en zullen dat ook blijven hebben .-r voor haar eigen sfeer. Ook die verlangens zullen in deze nieuwe wereld een kans van slagen hebben. Want door de techniek en dus de nieuwe communicatiemiddelen kan de nauwe grens, die tot-nog-toe om het eigen levensterrein van de meisjes heen getrokken was, wijder en wijder worden, en

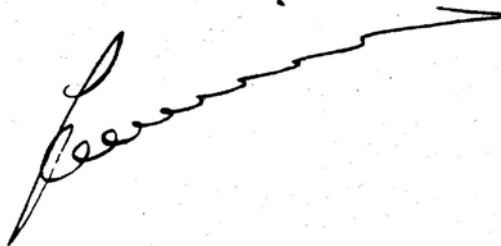
verschuiven naar ongedroomde lijn, kleur en klank toe, zodat ze mee kunnen genieten van de kunst van alle werelddelen. Deze bieden in de vrouwelijke zin van het leven geluk aan allen. Want het is de vrouw gegeven in de samenleving van dit element intens te genieten, in het gezin en in de wereld. De jongens hoeven zich niet ongerust te maken, dat daarbij de mannelijke zin voor deze dingen in het menselijk leven geweld aangedaan zal worden, omdat, als moeder, iedere vrouw ook die steeds voor het vormen van haar kinderen in het oog zal houden.

Allerlei beschavingen zijn hier in jullie land al van oudsher samengevloeid. Wij beleven nu de tijd van het in vrijheid samengaan van veel verschillende oorspronkelijke volken en rassen. Jullie komen hier nu steeds meer met de hele wereld in aanraking. •

Waar bestaat een betere mogelijkheid voor het verder ontwikkelen van eigen geestelijke actie-radius dan hier? Waar, voor het eenmaal scheppen van een geheel originele eigen cultuur?

Mijn conclusie is: je móét hier wel vooruit gaan, naar een unieke toekomst met een sterk eigen leven toe.

Het gaat, hier en nu, om het vrijwillig en bewust meedoen van mens en land aan de wereld-gemeenschap. Zelfstandigheid is de sterkste, stevigste bodem voor het onafhankelijk wereldburgerschap.

A handwritten signature in black ink, written diagonally from the bottom left towards the top right. The signature is highly stylized and cursive, starting with a large, looped initial letter that resembles a 'P' or 'D'. The rest of the signature consists of several smaller, connected loops and a long, sweeping tail that ends in a sharp point.